

Druhá časť temnej diológie

Kráľovstvo podsvetia

LESHIANA VIŠŇOVSKÁ

VENUS
PRES

Královstvo
podsvetia

LESHIANA VIŠŇOVSKÁ

VENUPRESS

Leshiana Višňovská: Kráľovstvo podsvetia
Druhá časť temnej dilógie

Vydanie prvé
Copyright © 2024 Leshiana Višňovská

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,
Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,
www.venupress.sk v roku 2024 ako svoju 25. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Simona Vranková
Grafické spracovanie obálky: Michaela Vysloužilová
Predsádky ilustrovala: LenLenci
Grafika: Depositphotos.com, Freepik.com
Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.
Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-69085-04-6
ISBN pdf: 978-80-69085-05-3
ISBN epub: 978-80-69085-06-0
ISBN mobi: 978-80-69085-07-7

VENUPRESS
Bratislava 2024

DRUHÁ ČASŤ

Královstvo
podsvetia

LESHIANA VIŠŇOVSKÁ

VAROVANIE

KNIHA OBSAHUJE TÉMY:

SEX, NÁSILIE, DROGY, PROSTITÚCIA,
MAFIA, TOXICKÉ VZŤAHY, VULGARIZMY.

VEKOVÉ ODPORÚČANIE: 18+

UPOZORŇUJEME, ŽE KNIHA
OBSAHUJE SCÉNY NEVHODNÉ
PRE MALOLETÝCH ČITATEĽOV.

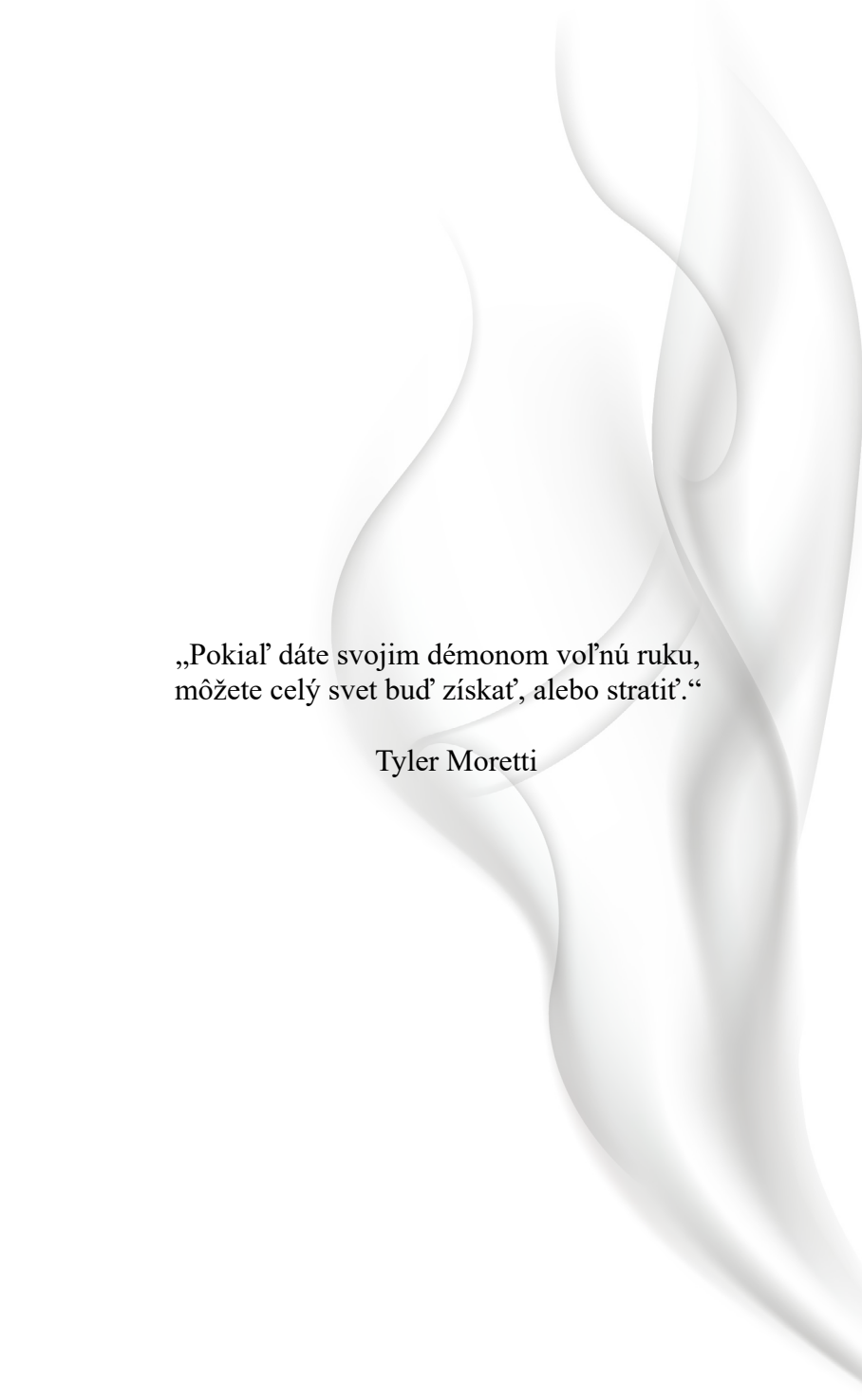
PRÍBEH JE FIKCIA A AKÁKOLVEK
PODOBNOSŤ SO SKUTOČNÝMI
UDALOSŤAMI ČI OSOBAMI
JE ČISTO NÁHODNÁ.

PLAYLIST

Lil Peep – Broken Smile
Tommee Profitt – Can't Help Falling In Love
Sia, Diplo – Genius
Gjan, Saint – Love Triangle
Undream, Timms – Chemical X
Jetta, Matstubs – I'd Love To Change The World
Lil Peep – Haunt U
Chris Brown – Under The Influence
Llynks – Fantasies
Imagine Dragons – Birds
Awolnation – Sail
Two Feet – Tell Me The Truth
Apparat – Goodbye

Celý playlist nájdete tu:

The background of the page is a series of overlapping, flowing white shapes that resemble smoke or liquid, creating a sense of movement and depth. The shapes are soft and ethereal, with subtle gradients and shadows that give them a three-dimensional appearance. They are positioned primarily on the right side of the page, with some extending towards the center.

„Pokial' dáte svojim démonom voľnú ruku,
môžete celý svet buď získať, alebo stratiť.“

Tyler Moretti

VENOVANÉ VŠETKÝM,
PRE KTORÝCH JE TEMNOTA SVETLOM

PROLÓG

Slza.

Všetko zmenila jediná slza. Leskla sa jej na líci, videl som ju aj napriek dažďovým kvapkám, nedala sa prehliaadnuť. Slza zlomenej princeznej.

Čistá duša uväznená vo svete zloby a nespravodlivosti. Ja jej ale nemôžem ponúknuť nič lepšie. Môj svet je skazený viac než ten jej. Vybudoval som ho na základoch krvi a utrpenia.

Zaslúži si niečo celkom iné a ja pre ňu môžem urobiť len jediné. Postarať sa o to, aby ma nenávidela.

KAPITOLA 1

Kasian

Pred tromi rokmi

Celú akciu sa mi podarilo naplánovať do posledného detailu. Na chyby nie je priestor, každá totiž môže znamenať okamžitú smrť. Pre ňu sme dnes večer rozhodne neprišli.

Chlpáč na sedadle spolujazdca mi robí spoločnosť už takmer rok. Partnerstvá mi príliš nejdú, dôverovať ľuďom je pre mňa to najväčšie bláznovstvo. Len tomuto štvornohému stvoreniu môžem zveriť všetky svoje tajomstvá. Nielen preto, že nedokáže rozprávať, ale hlavne z dôvodu, že na rozdiel od ľudí nemá podlosť v povahe. Na rozdiel odo mňa.

„Tak sa ukáž.“ Obrátim sa k Amudisovi a napravím mu vestu. Je dokonalý, milujem ho.

„Nezabúdaj, hlavne opatrne.“

Odpovie mi oliznutím tváre. Prižmúrim oči, aj sa mierne odtiahnem, ale nemá to žiaden účinok. Ešte stále je šteňa, chce sa hrať.

„Stačí, kamoš. Musíme íst.“

Auto som odparkoval pár metrov od nášho cieľa. Zavediem Amudisa k zadnému vchodu výškovej budovy a cestou sa vyhneme ochrankárom pred vstupom do hotela.

Mám zmapovanú celú trasu, dokonca aj pohyb personálu. O deviatej vynášajú z kuchyne odpadky zadným vchodom. Tam Amudisovi prikážem, aby čakal na mieste. Jeho výcvik mi zabral väčšinu nášho spoločného roku. Rotvajler má vlastnú hlavu, pravidelne ignoroval povel, napokon však pochopil, kto je v našej dvojici šéf.

Kľaknem si k nemu, nastavím ľavú dlaň a on mi na ňu položí labu. Dokonale zapadá k nedávno vytvorenému tetovaniu jeho odtlačku. Z druhej strany mám jeho portrét. Vravím, tohto psa milujem.

Pohľadím ho po hlave. „O chvíľu po teba prídem.“

Do vynášania odpadkov ostáva pätnásť minút. Dovtedy to musím zvládnuť a vrátiť sa po Amudisa.

Vyjdem spoza rohu budovy a keď sa priblížim ku vchodu, dvaja Japonci zbystria pozornosť. Neprekvapuje ma to, tvárim sa však, že áno.

„Nejaký problém, páni?“ Pohľadom preskočím od jedného chlapa k druhému, na tvári si udržiavam priateľský úsmev.

„Vstupnú kartu,“ prehovorí jeden z nich po anglicky.

„Nebývam v tomto hoteli, mám stretnutie s klientom. Je tu ubytovaný pán Akira, momentálne spolu riešime predaj jeho apartmánu v Chuo City. Povedal, aby som ho počkal v hotelovom bare.“

Podozrievalo si ma prezerajú, ani čierny oblek mi v tejto situácii príliš nepomáha. Nepôsobím dôveryhodne.

„Musíme vás prezrieť,“ zabručí napokon.

„Iste, nech sa páči.“ Roztiahnem ruky a nechám toho blbca, aby ma prehladal. Nič nenájde. Ustúpia a nechajú ma vstúpiť do budovy. Pred tým ma však upozornia, aby som sa vyhol dvadsiatemu poschodiu a ja im

s úsmevom poďakujem. Dvadsiate poschodie je presne to miesto, kam mám namierené.

Na recepcii si ma ľudia navôkol nevšímajú. Okrem ďalšej ochranky. Tá postáva pri každom kúte, jeden priamo pri recepčnom pulte. Nevenujem mu pozornosť, sebavedomo kráčam k hotelovému baru. Ponad plece skontrolujem ochrankárov pri vchode. Jeden z nich ma vyprevádza pohľadom, no keď sa priblížim k dverám, odvráti sa a opäť sleduje ulicu.

Zmením smer a vyberiem sa ku kuchyni. Dostať sa tam však môže vyvolať prvé problémy. Schovám sa za dvere a skontrolujem hodinky na zápästí. Desať minút. Odrátavam sekundy. Po chvíli sa dvere konečne otvoria a vyjde z nich čašník s táckou naloženou jedlom. Priblížim sa mu za chrbát a tesne pred sanitárnou miestnosťou využijem situáciu.

„Dovolíte?“ Chytím tácku.

Splašene sa na mňa pozrie, chudák, ani nestihne zareagovať. Druhou rukou mu zovriem vlasy a vrazím hlavou o stenu. Stratí vedomie. Kým ho dotiahnem do sanitárnej miestnosti, nechám tácku na zemi. Jedlo z jedného taniera vykydнем na zem vedľa bezvládneho tela, päťou rozdrvím porcelán a črepy roztrúsím do druhého taniera.

S táckou v ruke vrazím do kuchyne.

„Čo to má znamenať?!“ Naštvané ju hodím na kuchynský pult. „Pán veľvyslanec si takmer rozrezal hrdlo!“

Personál sa po sebe začne zmätene obzeráť.

„Okamžite to dajte do poriadku, v opačnom prípade sa postarám, aby tento hotel nadobro zatvorili a nikto z vás si už viac prácu v gastronómii nenájde!“

Kuchyňa sa v momente premení na jeden veľký cirкус. Kuchári lietajú zo strany na stranu, šéfkuchár ich poháňa ostrým japonským slovníkom. Využijem chvíľku nepozornosti a prekážnem druhými dverami, vedúcimi k zadnému vchodu. Posledných päť minút.

„Tak tu si.“ Usmejem sa na Amudisa, ktorý na mňa trepezlivo čaká. „Pomaly okolo nohy.“

Môj povel poslúchne a pekne popri mne kráča. Pootvorím dvere o niečo viac, aby sme mohli obaja prejsť. V kuchyni stále vládne chaos. Prikradneme sa pozdĺž steny, kryjú nás kuchynské pulty. Dnes máme šťastie. Vytratíme sa rýchlosťou svetla.

„To šlo celkom fajn.“ Pokývnem na Amudisa.

Ešte stále však nie je koniec. K výťahom musíme pobehnúť, pes v hoteli nie je povolený. Ak si nás niekto všimne, skončili sme. Vyvezieme sa na devätnáste poschodie. Dvere sa otvoria a kým vystúpime, skontrolujem chodbu. Vzduch je čistý, ale len po vstup k schodisku.

Ďalší z ochrankárov postáva pri dverách. Môžem len hádať, koľko ich je za nimi.

Našťastie si nás nevšimne, pretože sa schováme za roh.

Kľaknem si pred Amudisa a rozopnem mu vestu. Z tašky pripevnenej na jeho tele vyberiem zbraň s tlmičom a zips opäť vytiahnem, aby sa mohol pohybovať.

„Čakaj,“ prikážem mu.

Ruku so zbraňou skryjem za chrbát a sebedomo sa vyberiem k ochrankárovi.

„Sem nemôžete...“

Chcel povedať ísť, k tomu už však nedostane príležitosť. Hlavnou zbrane mu vrazím do hlavy. Chytím ho skôr, než stihne padnúť a na zem klesnem spoločne s ním. Opatrne položím telo, nechcem narobiť zbytočný hluk.

Za dverami sa na moje prekvapenie nikto nenachádza. Čakal som omnoho väčšiu bezpečnosť. Dotiahnem ochrankára do malej chodbičky a do hlavy mu vpálím guľku. Obavy, že sa preberie a upozorní ostatných, sú tak definitívne zažehnané.

„Amudis,“ pošepkám do chodby. Vynorí sa spoza rohu a pripojí sa ku mne.

A sme tu. Dvadsiate poschodie. Zopakujem rovnaký

scenár s mužom strážiacim vstup k schodisku. Zrejme sa jeden nachádza na každom poschodí. Keď je aj on bezpečne zlikvidovaný, vyjdem na chodbu.

Nájsť konkrétnu izbu nie je žiadnym problémom, keďže ju strážia ďalší dvaja ochrankári. Nemám čas sa s nimi dohadovať. Obaja dostanú po kuse olova medzi oči skôr, než stihnú vytiahnuť vlastné zbrane.

Prehľadám ich a vo vrecku jedného z nich nájdem vstupnú kartu. Nie je to žiaden objav, vždy musí mať niektorý z ochrankárov náhradnú kartu, pre prípad potreby. Tento kus plastu mi pomôže zdolať poslednú prekážku. Prejdem kartou cez senzor a rozsvieti sa zelené svetlo. Cesta je voľná.

V obývacej miestnosti kráľovského apartmánu sa nikto nenachádza, z neďalekej kúpeľne však počujem tiecť vodu. Je v sprche, čo mi príliš nevyhovuje. Zanechal som za sebou štyri mŕtvoly, pokojne ich môžu čoskoro nájsť.

Obzriem sa po izbe. Zodpovedá jej terajšiemu nájomníkovi. Slovo luxus je v tomto prípade prislabé. Viktoriánsky nábytok, veľký mäkký koberec, dokonca aj krb. Všetko je krásne ladené do jemných krémových farieb, až ma z toľkého svetla bolia oči.

Z rímky krbu vezmem brúsenú vázu a týmto rozhodne upútam pozornosť, pretože ju celou silou hodím k dverám kúpeľne. Voda sa zastaví.

Žmurknem na Amudisa, posadím sa do kresla a chlpáč si sadne po mojej pravici. Netrvá dlho, kým sa objaví v miestnosti. Vlasý má mokré a na sebe len biely župan s logom hotela. Čakal som aspoň mierny šok, no ona sa tvári, akoby na ňu moja prítomnosť urobila dojem.

„Pekný večer, Ayame.“ Venujem jej úsmev.

Povýsenecky dvihne tvár. Netuším, či prižmúri oči. Má ich príliš úzke na to, aby sa to dalo rozoznať.

„Hľadáte niekoho?“ Jej angličtina je dokonalá. Ak by výzorom neodhaľovala jasný pôvod, určite by ma zmiatla.

„Áno, hľadám. A práve som aj našiel.“

Usmeje sa. „Myslíte smrť?“

„Smrť je mojím maznáčikom.“ Vstanem z kresla a pomaly k nej vykročím. „A nosím ju so sebou vo vrec-ku,“ dodám, keď sme takmer pri sebe.

Je nízka, musí dvihnúť hlavu, aby mi videla do tváre. Ja svoju musím, naopak, skloniť. Ani sa nepohne a odhodlane mi hľadá do očí. Ak pociťuje strach, dokáže ho veľmi dobre skrývať.

„Chcem s niekým hovoriť a ty sa postaráš o to, aby sa tak stalo,“ vysvetlím jej dôvod svojej prítomnosti.

„Môj otec s tebou hovoriť nebude.“ Sarkasticky sa usmeje. Zrejme si myslí, že má navrch, aj keď to nedáva vôbec žiaden zmysel.

„Nechcem hovoriť s tvojím otcom. Chcem hovoriť s cisárom.“

Z tváre sa jej pomaly vytratí úsmev a v jej tmavých očiach sa objavujú prvé obavy.

„Odkiaľ vieš –“

„O cisárovi?“ preruším ju. „Viem toho veľa. Napríklad...“ Chytím ju za krk. Napne sa. Pod prstami cítim jej pulz, postupne sa zrýchľuje spoločne s dychom. „Čo všetko sa dá robiť s takým krehkým krkom. Môžem ho bozkávať.“ Nakloním sa bližšie. Prerývane zalapá po vzduchu, keďže ju stále pevne zvieram. „Alebo pohryzt'. Olízať.“ Odtiahnem sa a pozriem jej do očí. „Zlomíť,“ dodám pokojne.

Pohlľadom pátra po izbe. Zrejme už pochopila, že si nerobím srandu a nikto jej nepríde na pomoc. Zbadá Amudisa. Zamračí sa naňho a okamih na to mi venuje rovnaký pohľad. „Už som o tebe počula. Ty si ten Američan s rotvajlerom. Vyhodil si do vzduchu Taovu rezidenciu.“

„Musel som. Krivo sa pozrel na môjho psa.“

To ju príliš neupokojí, len pred niekoľkými sekundami sa tak naňho dívala aj ona.

„Takže, Ayame. Postaráš sa o stretnutie s cisárom. Súhlasíš?“

„Až cisár zistí, že si ma takmer uškrtil, zabije ťa.“

„Nezabije,“ poviem s istotou a aby som dal najavo, že z cisára naozaj nemám strach, stlačím jej hrdlo ešte pevnejšie. „Mám totiž plán.“

KAPITOLA 2

Vivian

Kedysi žilo jedno malé dievča. Bývalo v tmavej izbe, ďaleko od okolitého sveta. Občas bolo smutné, inokedy len osamelé. Väčšinu času sedelo na podlahe a objímalo si kolená, alebo natáhovalo ruku do prázdna a teplo dlane svojej matky si len predstavovalo. Vôkol nej sa nachádzal už iba chlad.

Dievča sa zavrelo do izby, aby nemuselo čeliť všetkým nástrahám číhajúcim za dverami jej pevnosti. Odrazu sa ich tam nachádzalo príliš veľa. Od jej odchodu. Od čias, kedy ju naposledy pobožkala na čelo a popriala dobrú noc.

Trvalo, kým dievča pochopilo, čo je smrť. Od tej chvíle sa stala jej temnou spoločníčkou. Netúžila po tomto partnerstve, stále ju z jej prítomnosti mrazilo. Pred jej krutou mocou sa nedalo nikam ujsť a nanešťastie mnoho ľudí v okolí podľahlo jej vábeniu.

Dievča rástlo a z tmavej izby poskytujúcej útočisko sa stalo väzenie. Len ďalšie miesto, z ktorého niet úniku.

Spomínam si na ňu, trávila som s ňou veľa času. Občas ju ešte zahliadnem v odraze zrkadla. Je viac mojou spomienkou než súčasťou, príliš vzdialenou.

Teraz ju nevidím, márne pátram a prechádzam prstami po hladkom povrchu. Nechce sa ukázať. Vidím len to, čo tu po nej ostalo. Telo bez duše. Tvár, ktorá sa nedokáže usmiať. Oči neschopné prestať odrážať smútok prúdiaci prázdny telom, neustále krvácajúce srdce.

Privriem viečka. Skúšam si ju aspoň predstaviť a vrátiť sa do chvíľ, kedy to malé dievča dokázalo byť šťastné.

Je to už tak dávno.

Nechce sa ukázať.

Môžem jej to mať za zlé? Utekla, ďaleko od tohto sveta a skryla sa na bezpečnom mieste. Ona sa môže usmievať. Prečo ma nechce vziať so sebou?

Všetko sa zatrasie. Otvorím oči a chytím sa toaletného stolíka. Nenávidím turbulencie. Je to len ďalšia situácia, ktorú nedokážeme ovládať. Naopak, to ona ovláda nás a vkráda nám do mysle desivé myšlienky. Strach z pádu, hrozbu zo smrti.

Stále je tu, moja *spoločníčka*.

Dvere sa pomaly otvoria, sledujem ich v odraze zrkadla. Dovnútra vstúpi mladá letuška, je to Japonka a na bielej uniforme má zlatou niťou vyšitý akýsi znak. Pristúpi bližšie, stále ju pozorujem cez zrkadlo.

„Princ mi prikázal priniesť vám jedlo,“ oznámi s pokorou.

Otočím sa k nej. Takto zblízka mám možnosť lepšie si obzrieť vyšitý znak. Krídla temného anjela, totožné s tými, aké má na ruke vytetované Kasian, a pod nimi nápis Kráľovstvo podsvetia.

Naširoko sa usmejem. „Princ si môže ten tanier spoločne s táckou napchať do svojho vytrénovaného zadku.“ Zaklipkám viečkami.

Letuška zneistie, zrejme nie je zvyknutá na odpor voči Princovi. „Prepáčte, mierne skloní tvár, „ale Princ vydal rozkaz.“

Zatnem sánku. Ak si myslí, že budem jesť na jeho

rozkaz, hlboko sa mýli. Nechcem tej dievčine spôsobať problémy, momentálne je však jediným zdrojom, ako Kasianovi predviesť svoj hnev. Prudko vstanem a vyrázim jej tácku z rúk skôr, než si stihne uvedomiť môj zámer. Omáčka sa v momente vpije do krémových vlákien nepochybne zbytočne predraženého koberca.

„Vypadni!“ zvriesknem, až tá chudera podskočí.

Neodporuje mi. Z oddelenej časti slúžiacej ako spáľňa doslova vybehne a zavrie za sebou dvere. Neostanú však dlho zatvorené. Nestihnem sa ani otočiť a uráči sem nakráčať sám veľký Princ. Ani teraz mu nechýba mrazivý pohľad a neskrývaná zloba v tvári.

To ja som tá, ktorá má právo byť naštvaná!

Tresne dverami a pár krokmi naruší môj osobný priestor. O Princovi sa mi nedostalo mnoho informácií, ale aj z toho mála viem, akých zverstiev je schopný. Ani tak mu však nemienim ukázať strach či nebudaj podriaďiť sa jeho vláde.

„Smiem vedieť, o čo sa to pokúšaš?“ precedí skrz zuby.

Chýba len pár milimetrov, aby medzi nami vymizol aj ten posledný zvyšok priestoru. Príliš riskujem, no prekonám ich. Hrudníky sa nám dotýkajú, nosy takmer tiež. Môže si tak všimnúť moju neistotu alebo ucítiť divoko bijúce srdce.

„Okamžite ma odvez domov.“ Dávam si záležať na zdôraznení každého slova, rovnako tak aj na poriadnej dávke nenávisť v tóne hlasu.

„Kam domov, Vivian? K tvojmu manželovi, ktorý na teba poslal vraha, aby ťa podrezal v spánku?“ Ani on sa neunúva hovoriť milým tónom.

„To je len tvoja teória,“ vyšteknem.

„Nikdy nekonám len na základe teórie,“ povie tvrdo.

Odstúpi a prezrie si bordel na podlahe. „Vážne si myslíš, že ma týmto naserieš?“ Opäť ma uväzní vo svojom bezcitnom pohľade. „Poletíme ešte takmer desať ho-

dín, tak sa prestaň správať ako nejaká zasraná hysterka. Potrebuješ jest’.“

„Strč si tú predstieranú starostlivosť niekam.“

„Predstieranú?“ Nebezpečne prižmúri oči a nakloní hlavu. Ak sa mi ho nepodarilo rozzúriť vykydnutým jedlom, tak touto vetou už áno. Na krku mu vystúpia žily od toho, ako silno zatína sánku.

Rozhodnem sa ho kompletne dopáliť. „Počul si správne, predstieranú. Alebo ti to mám zopakovať po japonsky, aby si ma pochopil?“

Moje rozhodnutie nebolo správne. Rozoženie sa päst’ou, no jeho cieľom nie som ja, ale zrkadlo za mnou, ktoré sa roztriešti na márne kúsky. Zvuk rozbíjajúceho sa skla doprevádza môj výkrik. Ruku nestiahne, miesto toho sa aj s druhou oprie o rám zrkadla a ostanem tak uväznená medzi stolíkom a vládcom všetkých zlosynov sveta.

Vysoko v oblakoch, na ceste do neznáma, stratia odvalu aj tí najstatočnejší. Všetka moja doterajšia smelosť sa vytratí a nahradí ju nesmierny strach. Plamene šľahajúce mu z očí nedokážu vyvolať nič iné.

„Myslíš si,“ priblíži tvár, „že by som ti pri tom hajzlovi niekedy nechal Amudisa, ak by moja starostlivosť bola len predstieraná?!“

Jeho dych ma páli na tvári, zarýva sa mi do pokožky a spôsobuje brnenie v každej jednej bunke. Nikto na svete vo mne ešte nikdy nedokázal vyvolať v jednom okamihu toľko protichodných emócií. Mám chuť roztrieškať mu hlavu a zároveň ho pripraviť o dych vlastnými perami. Nenávisť a láska sa v mozgu nachádzajú pri sebe príliš blízko. Hrajú si v mojej hlave stolný tenis, raz je loptička na jednej strane, raz na druhej.

Vytiahol najťažší kaliber. Svojho psa. Za ten čas v Atlantic City som mala možnosť spoznať jeho silný vzťah k tomu nemému stvoreniu. Nemôžem mu protirečiť, preto pomaly zavrtím hlavou.

„Tak vidíš.“ Zmierni tón a povolí aj svoj tvrdý pohľad. Zvraští obočie a očami mi putuje po tvári, čosi sa mu zrejme nepáči. Stiahne jednu ruku spoza môjho chrbta a hánkami prstov mi jemne prejde po líci. Neodtiahnem sa, dovoľím mu zotrieť slzu, ktorú on sám vytvoril.

„Skutočne som ti nikdy nechcel ublížiť.“

„A napriek tomu si to urobil. Mnohokrát,“ pošepkám.

Nedokážem hovoriť hlasnejšie. Vždy som vedela, že jeho prítomnosť má skrytý význam. Očakávať viac spoločných chvíľ neprichádzalo do úvahy. So zradou z jeho strany som rátala, ale tá malá nádej ma nechcela opustiť. Držala sa ma až do posledného okamihu. Teraz je však nadobro preč a nastala krutá realita.

Nepriatelia nikdy nemôžu utvoriť jeden celok, vždy sa medzi nimi bude nachádzať hlboká priepasť. Vytvorila ju minulosť a všetky spomienky, aké si z nej v sebe nosíme, nedokážu nahradiť predstavy budúcnosti. Nevieme totiž, čo nás v nej čaká, sú to len neexistujúce okamihy, ktoré sa nikdy nemusia naplniť.

Kasian sa nenecháva zaslepiť imaginárnym úsudkom, nefantazíruje o sladkých dňoch. Spomienky mu to totiž nedovolia.

„Ak ti ublížim, skončím so všetkým.“

Ublížil mi a svoje slovo mieni dodržať. Už to máme za sebou. Posledný bozk dvoch pobláznených milencov, nepriateľov na chvíľu stratených vo víre vzájomnej príťažlivosti.

Bolí to. Zviera mi hrudník, bolesť prúdi až do končekov prstov a spôsobuje nepríjemné chvenie.

Nemôže nás sužovať strata niečoho, čo nám nikdy nepatriło, ale aj napriek tomu ma ovláda pocit zúfalstva. Musím to zmeniť v nenávisť. Mám mnoho dôvodov Kasiana nenávidieť. „Povedz mi aspoň dôvod, pre ktorý si zabil môjho otca.“

Vystrie sa. Div, že si ešte nerozdrvil zuby od toľkého

napínania svalov na sánke. „Už som ti to povedal. Tvojho otca som nezabil.“

Tie neustále klamstvá sa viac nedajú počúvať. Napodobným jeho zlovestný výraz. „Stál si tam. Celý ten čas a úplne pokojne. Strieľalo sa a s tebou to vôbec nepohlo. Vedel si, čo sa chystá.“

„To áno,“ prikývne. „Veľmi dobre som to vedel.“

Loptička je na strane nenávisť.

Všetkou silou, akú v sebe dokážem nazbierať, mu vrazím do hrudníka a on ustúpi len o krok. Môj ďalší útok zastaví bez vynaloženia akejkoľvek námahy. Chytí mi zápästia, vykrúti ma a pritlačí chrbtom k sebe.

„Nebojuj, Vivian. Nemáš žiadnu šancu,“ prehovorí mi priamo do ucha.

Snažím sa popadnúť dych. Pravdivosť tých slov ma vytáča do nepríčetna. Trhnem sebou v snahe vymaniť sa z jeho zovretia, ale miesto toho, aby povolilo, ešte viac zosilní. Nemôžem hýbať rukami, tlačia mi na reb-
rá a z vedomia bezvýhodiskovej situácie mám chuť vykričať si hlasivky. A tak to skúsím. Môj krik sa odráža od stien lietadla, prehýnam sa v jeho rukách a dupem nohami. Kasian ma naďalej drží a bez slov vyčkáva, kým ma prejde záchvat, čo ma naštvie ešte viac. Môžem sa roztrhať aj na všetky svetové strany, i tak sa mi nikdy nepodarí zbaviť sa všetkých trýzniteľov sužujúcich môj život.

„Prečo ma už konečne nenecháte všetci na pokoji?!“ zvrísknem a skúsím ďalší, už vopred zatratený pokus oslobodiť sa.

Telo mi ochabne, hystériu vystrieda zúfalý plač a zovretie povolí. Som až príliš vysilená, preto tú možnosť nevyužijem, nevrhnem sa do ďalšieho boja. Miesto toho sa ocitnem v Kasianovom náručí. Sám si ma k sebe privinie. Je to len ďalší dôvod, ktorý ma mátie, no aj tak si opriem tvár o jeho hrudník.

Doslova zaľnúkam. „Prečo mi to všetko robíš, Kasian?“

Chcem tak veľa? Jednoduché vysvetlenie? Zrejme áno. Odpoveď totiž neprichádza. Snažím sa odtrhnúť, no nedovolí mi to.

„Vivian,“ prehovorí potichu. „Spomínaš si na niečo zo dňa, kedy si naposledy videla svoju matku?“

Zadržím dych. Tá otázka ma prekvapí. Aký to má súvis?

„Spomínam,“ prehovorím po chvíli.

„Konkrétne?“

„Šli sme na výlet. Len my traja. Mama, Darwin a ja. Bolo tam fajn, veľa sa usmievala. Prečo sa ma na to pýtáš?“

„Pokračuj,“ vyzve ma.

„Vysvetli mi to.“ Opäť mi nedovolí odtrhnúť sa a naďalej ma pridrižiava na svojom hrudníku. Zamerám sa na tlkot jeho srdca, nebije pokojne. Nemôže sa síce v počte úderov vyrovnáť môjmu, ale nech už sa v ňom odohráva čokoľvek, prekonáva sám seba.

„Pokračuj, Vivian.“ Hlas má naliehavejší.

Vrátim sa do ďalekej minulosti. Je to namáhavé, bolo to už tak dávno. „Pred spaním mi čítala. Sľúbila, že už všetko bude v poriadku. A potom ochorela.“

„V ten istý večer?“

„Nie, bola chorá už dlhšie. Vzala nás z domu, aby sme strávili spoločný čas, ale v ten večer sa jej priťažilo. Musela odísť k lekárovi... no už sa nevrátila.“

Dlhú chvíľu mlčí a ja s ním. Telo má napnuté, nedáva to žiaden zmysel.

„Kasian?“

Neprehovorí, namiesto toho sa zhlboka nadýchne a odtrhne ma od seba. Ruky mi položí na plecía a výraz, akým sa na mňa díva, ma znepokojuje. Túto jeho tvár nepoznám. Už mi síce ukázal náznak súcitu, vždy to ale bol len náznak. Teraz je ten súcit úplný, až mi zovrie hrdlo. Nemám z toho dobrý pocit.

„Spomínaš si, kto ťa z toho domu odviedol?“

Pootvorím pery, no neprehovorím. Nasajem nimi potrebný vzduch do pľúc a pomaly ho aj vydýchnem.

„Ja neviem, kto to bol. Mala som len šesť rokov.“

„Viem,“ prikývne. „Bol som to totiž ja.“

Jeho slová vo mne spôsobia zemetrasenie, triaška prevezme kontrolu nad celým mojim telom. Hľadím mu do tváre, márne sa v ňom snažím nájsť toho neznámeho chlapca. Už si naňho ani nespomínam.

„Ty?“ prehovorím priškrteným hlasom. „Nie.“ Pomaly zavrtím hlavou.

Kasian mi oponuje. „Áno, Vivian. Bol som to ja.“

Spomeniem si na slová slúžky v Ricardovom dome, povedala mi o vražde mojej matky.

Do očí sa mi nahrnú slzy. „Nie!“ Odrazím mu ruky z pliec. Ustúpim, aj keď nemám kam a chrbtom vrazím o stolík.

„Nebol som tam sám.“ Odkryje mi ďalší kus bolestnej minulosti. „A nestlačil som spúšť.“

Nepocitujem úľavu, že Kasian nie je vrahom mojej mamy. Jeho slová potvrdzujú to, čomu som až do tejto chvíle odmietala veriť, a to ma ničí. Schovám si tvár do dlaní, potláčam v nich nárek. Nevládzem stáť na nohách, strácam silu a oporu mi opäť poskytne Kasian. Dvihne ma do náruče, prejde pár krokov, posadí ma na posteľ a kľakne si pred mňa. Dá mi dostatok priestoru, aby som mohla spracovať náhlu bolesť. A ja sa nikam neponáhlam. Celých osemnásť rokov som žila v klamstve. Tajili mi skutočnú príčinu straty najdôležitejšej osoby v mojom živote.

V hrudi sa mi odohráva široká škála pocitov a všetky mi doslova spaľujú celé vnútro. Srdce sa zmieta v bolestivých krčoch, horí v plameňoch zrady a vydáva hlasný nárek. Prehnem sa s tajnou nádejou, že tak aspoň na chvíľu potlačím neznesiteľný žiaľ.

Moju mamu zavraždili. Chladnokrvne a bez jedinej možnosti na milosť, bez šance naposledy pohladit' svoje deti a dať im posledný bozk. Aspoň na rozlúčku.

„Kto to bol?“ prehovorím po dlhej chvíli. Napriamím sa, chcem sa mu dívať do tváre, aj keď plač stále pretrvávajú a vidím ho rozmazane.

Kasian mi neodpovie verbálne. Pohľad mu padne na obrúčku na mojej ľavej ruke. To mi ako odpoveď stačí. Vydala som sa za muža, ktorý mi zabil matku a zamilovala som sa do iného muža, ktorý mi pre zmenu zabil otca, aj keď stále tvrdí opak. Mám nesmiernu chuť nasledovať mojich rodičov.

„Prečo si tam bol?“ Tvrdosť v mojom hlase sa nedá prepočítať. Doteraz ma vždy prenasledovali spomienky na pekné okamihy s Kasianom. Už ich však viac nevnímam, nenávisť sa začína stupňovať.

„Bola to úloha. Skúška, lepšie povedané. Tvoja matka bola cieľ.“

Nemôžem sa naňho pozerat', musím zavrieť oči. Spojenie slov *moja matka a cieľ* vo mne vyvolávajú nutkanie vyskúšať si, aké to je niekoho pripraviť o život.

„V ten večer si mi niečo povedala,“ pokračuje v ničeni môjho života. „Tvoj otec ťa vraj nemal rád.“

„Bud' už konečne ticho, Kasian,“ vyzvem ho zlovestne bez toho, aby som sa naňho čo i len pozrela.

„A mala si pravdu.“ V tóne jeho hlasu sa odráža zjavné podráždenie.

Nie, on skrátka nemôže byť ticho. Prstami zovriem prikrývku s predstavou, že sú to krky všetkých tých bezcitných sráčov ničiacich mi život.

„Malo mi to byť jedno. Nemal som sa v tom hrbat', no musel som, hlavne po tom, ako si naposledy utiekla. Musela si sa vrátiť k Ricardovi a tvoj otec neurobil vôbec nič. Kurva, mal ťa chrániť a on to neurobil.“

„Bud' už ticho!“ Otvorím oči a bezmyšlienkovite vra-

zím Kasianovi do ramien, no s ním to takmer ani nepohne.

„Nie, nebudem!“ opätuje mi krik a ruky mi uväzní v pevnom zovretí skôr, než naňho opäť stihnem zaútočiť.

„Ten bastard ťa nechránil!“

„To ti nedalo právo zabiť ho! Využil si ma a potom si mi zabil otca!“

„Gabriel Valentine nebol tvoj otec!“

Tými slovami ma oberie o všetky myšlienky. Neveriacky hľadím na muža pred sebou. Je tým jediným, čo práve teraz dokážem vnímať, pretože aj zvuk burácajúceho motora sa kamsi vytratil a celý svet sa ponoril do ničoty. „O čom to hovoríš?“

„On nebol tvojím otcom,“ zmierni tón a povolí stisk. „Prišiel som na to, kým si bola u Ricarda. Podarilo sa mi dostať kameru do jeho salónu práve včas. V ten večer vo Vegas sa stretol s Andrewom a spoločne vymysleli plán. Andrew zabil nášho otca, Ricardo sa mal zbaviť tvojej rodiny. Valentina zabil on, ja som ho len nechal. A urobil by som to pokojne zas.“

Nemôžem ho viac počúvať. Zavrtím hlavou, pokúsim sa vstať, no za plecía ma dotlačí späť na matrac.

„Vivian, máš právo to vedieť.“

„Odrazu? Doteraz si mi nechcel prezradiť vôbec nič a teraz hovoríš slová, ktoré ani nedávajú zmysel?“

„Nedávajú, pretože ťa celých osemnásť rokov držali v klamstve. Tie lži sú pre teba realitou, ale tá je, bohužiaľ, iná. A je toho nepochybne omnoho viac, len ešte neviem všetko. Je to jeden z dôvodov, pre ktorý Andrew a Ricardo stále žijú, a tak isto odpoveď na otázku, prečo si práve teraz tu.“

Stále tomu dôvodu nerozumiem. Alebo mu len rozumiem nechcem. Znamenalo by to, že si namýšľam, a to ma môže dostať do ešte väčších problémov.

„Darwin je v poriadku.“

Odrazu všetka ťažoba v hrudníku povolí. Strach z predchádzajúcich týždňov pominie a nahradí ho pocit nesmiernej úľavy. Môj brat žije a je v poriadku.

„Si strašný hajzel.“ Nezmôžem sa na viac slov. Podcenila som Kasianove úmysly a dovoľila si podľahnúť jeho vždy dôkladne naplánovaným slovám a skutkom.

Smiem mu niečo vlastne vyčítať? Svoje plány mi síce nikdy neodhalil, nikdy ich však ani nepopieral. To ja som mala byť silnejšia.

Ostáva ešte mnoho nezodpovedaných otázok, lenže viac odpovedí v tejto chvíli neunesiem. Nepochybne mi totiž každá z nich spôsobí len ďalšiu bolesť a ten tlak v hrudníku ma zaiste zaživa roztrhá na márne kúsky.

Kasian ma nechá osamote. Vytratí sa z izby, zanechá za sebou len spúšť. Neobzerá sa, nesnaží sa viac utíšiť môj plač. A tak je to správne.

Ležím na posteli, hľadám v spomienkach to malé dievča, spokojné a šťastné. Stále sa nechce ukázať. Po tomto rozhovore sa nepochybne schovalo už navždy. Princovi budem musieť čeliť sama.